

“Sveti Otac u žitnici Hrvatske”

Marin Srakić, biskup

“*Nezaboravno!*” - Ono što smo doživjeli u subotu, 7. lipnja 2003. godine, mogli bismo prereći riječima Psalmista: *Bio je to dan što nam ga učini Gospodin*. Pohod Svetog Oca našoj Biskupiji đakovačkoj i srijemskoj, kao i gradovima Osijeku i Đakovu te ravnoj Slavoniji i ovom kutku zemlje hrvatske, događaj je milenija! Pridružujem se svima onima od kojih sam čuo i kažem: “Nezaboravno!”. Neka doista ostane: “Nezaboravno”. Nemojmo zaboraviti bijeli lik Svetog Oca koji nas je pohodio upravo na samu godišnjicu priznanja suverenosti hrvatske države i njezinog kneza Branimira! Nemojmo zaboraviti njegove riječi koje su za nas poziv, pouka, poruka i obveza. Koje li snage u tom krhkom tijelu! Koje li nutarnje energije u duši tog silnog mnoštva što ga ni temperatura od četrdeset stupnjeva i višesatno stajanje na žarkom suncu nisu spriječili da hodočasti s Papom hodočasnikom! U ovom trenutku ja osobno još nisam do kraja svjestan što se to zbililo na našim prostorima, u naše vrijeme, našoj generaciji, nama!

Istina, mi Svetog Oca nismo mogli dočekati ni uz šum valova “plavoga mora” ni pod divnim dalmatinskim i primorskim planinama, ali smo ga dočekali srca široka poput ove naše široke slavonske ravnice. Dočekali smo ga kao “Božji dar”. Bože, hvala ti za ovaj dar, hvala ti za papu Ivana Pavla. Poživi ga da nas i dalje vodi i snaži u vjeri.

“*Nepredvidivo i neponovljivo*” - Nepredvidiv je taj naš vjernički narod! Svega dva dana prije Papina dolaska podaci su govorili o 100.000 prijavljenih, a u subotu na ulascima u bogoslužni prostor organi sigurnosti brojili su preko 207.000(!). Veličanstveno bogoslužje na zračnoj luci bilo je “predokus nebeske liturgije”! Pa oni spontani izrazi dobrodošlice na svakom koraku: i na bogoslužnom prostoru u i Đakovu, i na povratku kroz okićena slavonska sela i kroz grad Osijek u kojem su vjernici izašli na ulice da ponovno pozdrave svoga velikoga Gosta, kao da prije toga nisu nekoliko sati bili na suncu.

Nepredvidiv je i Sveti Otac. Mijenjao je dogovore protokola: u đakovačku katedralu nije želio ući na pokrajnja nego na glavna vrata, kao što toj ljepotici i dolikuje. Stavio si je na glavu šokački šešir i mahao njime, kao da je htio reći: “Ja sam jedan od vas”! A dobro mu je on stajao, kao i bijeli papinski “*solus Deus*”. U nekim trenucima se čini kao da ne prati što se oko njega događa, a zapravo je svom dušom uronio u sva zbivanja. Zanima se za pojedinosti života biskupije i društva. Zanimaju ga ljudi koji ga pozdravljaju, kao i polja koja vape za kišom!

“Mislio sam da dovoljno poznam Hrvatsku, a zapravo je ovih dana počinjem pravo upoznavati”, rekao je Sveti Otac vraćajući se iz Osijeka i Đakova. Doista, imao je ovih dana prilike još više upoznati i dušu našeg vjerničkog naroda i njegovu Domovinu. I mi možemo reći: “Mislili smo da poznamo dovoljno Svetog Oca, a zapravo smo ga počeli upoznavati u ovim nezaboravnim

susretima od Dubrovnika preko Osijeka i Đakova do Rijeke i Zadra. Ne samo više upoznati, nego još više zaljubljeni.”

Doista, Sveti Otac je još više upoznao naš hrvatski narod, koji je svoju vjeru izražavao to snažnije što je žega bila veća, koji je svjedočio svoju odanost Kristovoj Crkvi i Petrovu nasljedniku jednako kao ono u vrijeme kneza Branimira, koji je pobožnošću prema Gospi sačuvao vjeru u Boga i povjerenje prema čovjeku. Nije slučajno Sveti Otac izabrao Hrvatsku za svoje jubilarno – stoto pastirsko putovanje. To što je kod nas doživio, on može doživjeti samo u Poljskoj i Hrvatskoj, ili bolje rečeno u Hrvatskoj i Poljskoj. Nije to bio kult ličnosti, nego izljev zahvalnosti čovjeku koji je za Hrvatsku mnogo učinio. Bilo je to radosno priznanje čovjeku koji naviješta i svjedoči nepromjenjive kršćansko-ljudske vrednote.

“*Poticajno - misionarski*”. - A u svojim porukama Sveti Otac nas “nije štedio”. One su bile srdačne, ali ozbiljne i zahtjevne. Nas je u Osijeku pozvao na svetost. Upravo dramatično su zvučale riječi: “Predraga braćo i sestre, treba vas Crkva, koja je u Slavoniji i Srijemu!” Treba svjetovnjake da obnovljeni misionarskim poletom velikodušno preuzmu na sebe svoj dio odgovornosti. Zar nam nije potrebno poleta u ovom razdoblju svestrane apatije?

Sveti Otac je iz aviona vidio nepreglednu slavonsku ravnicu, “žitnicu Hrvatske”, pa se posebno obratio zemljoradnicima. Zna on što se događa s našom Slavonijom, da se ni u njoj rad zemljoradnika ne cijeni, da mladi odlaze u grad, a zemlja i selo ostaju prazni. Uputio je riječ i zemljoradnicima i onima koji su odgovorni za ovu zemlju “da se poljoprivredi i ljudima i ženama, koji obrađuju zemlju, prizna prava vrijednost u sveukupnome razvoju društvene zajednice”. Te Papine riječi upozoravaju da se ne ponavljaju nepravde koje su se desetljećima činile zemljoradnicima. “Bogata Slavonija” postala je zemlja siromašnih. Za vrijeme rata pjevali smo: “Ne dirajte mi ravnice!”, a zajedno s Papom bismo mogli zapjevati: “Vodite brigu o ravnici!”

Svjetske agencije često su komentirale Papine riječi da nakon teških vremena rata “zalaganje za pomirbu, solidarnost i društvenu pravdu zahtijeva hrabrost pojedinaца prožetih vjerom, otvorenih bratskoj ljubavi, osjetljivih na obranu dostojanstva osobe stvorene na sliku Božju”. Neki su čak zlonamjerno govorili da smo u ovim krajevima i mi Hrvati, činili zlodjela. A je li tko naveo, da smo u najtežim trenucima bili prepušteni na milost i nemilost “međunarodnih zločinaca”? Corpus vukovarskog ranjenog Isusa izloženog podno oltara simbol je stradanja našega puka...

Na kraju, Papa nas je poslao: “Pođite u svoje vjerničke zajednice, u svoje domove i na svoja radna mjesta te, kao vjerni učenici Gospodinovi, u duhu Evanđelja u svojoj životnoj svakodnevi ostvarujte sinodske odluke. U ime Gospodnje, idite u miru!”. Pođimo! Pođimo!

Što možemo reći, nego: “Hvala Ti, Sveti Oče. Nisi Ti opijum za ovaj narod - kao što napisao ubojito pero koje i dalje truje ovaj narod desetljećima opijan lažnim obećanjima. Ti si osveženje puka kojemu su potrebni poticaji za izgradnju vlastite budućnosti i koji je izrazio radost što je u svojoj sredini mogao susresti Tebe, koji svojim životom svjedočiš ono što govoriš!” ■